

BIBLICUM ŚLĄSKIE
EDYCJA IV – CYKL: HEBRAICA

Hebraica 1 - Zapowiadany - Początki

Od zarania dziejów, od czasu, gdy pierwszy człowiek, poznawszy ciężar grzechu usłyszał obietnicę o potomstwie niewiasty, które pokona szatana, Bóg poprzez proroków obiecywał i zachęcał do oczekiwania - czynnego, czujnego i cierpliwego. Oczekiwania na Tego, który zwycięży śmierć, a ludziom otworzy drogę do zbawienia. Spośród kilkuset owych zapowiedzi zawartych w Starym Testamencie, chcemy przybliżyć sobie i rozważyć najważniejsze z nich.

„Wprowadzam nieprzyjaźń między ciebie, a niewiastę, między potomstwo twoje, a potomstwo jej, ono zmiażdży ci głowę, a ty zmiażdżysz mu piętę” (Rdz 3,15, tzw. Protoewangelia)

W Wulgacie błędnie przetłumaczono hebrajskie „hu” używając zaimka „ipsa” czyli „ONA zmiażdży”, wskazując na Maryję, jako tą, która zwyciężyła szatana. Wspomniany zaimek można tłumaczyć jako „ON” (tak tłumaczy to Septuaginta – „autos”) lub „ONO” (takie tłumaczenie znajdujemy w Biblii Tysiąclecia). Za każdym z tych tłumaczeń stoją argumenty egzegetów.

Gdy zaimek tłumaczymy jako „ON” wtedy otrzymujemy doskonalszy paralelizm stylistyczny w Protoewangelii (trzy pary walczących: niewiasta – wąż, potomstwo niewiasty – „potomstwo” węża, potomek niewiasty – „potomek” węża; przy czym należy zaznaczyć, że „potomstwo” węża nie jest potomstwem fizycznym).

Za tłumaczeniem „ONO” przemawia natomiast fakt, że zaimek powinien być w takim samym rodzaju jak rzeczownik, który zastępuje. W tym wypadku (potomstwo) jest to rodzaj nijaki.

Tak więc zaimek „hu”

- tłumaczony jako ON – jest zapowiedzią Chrystusa

- tłumaczony jako ONO – jest zapowiedzią zbiorowego potomka Ewy, który zwycięży szatana, Chrystus nie jest tu zapowiedziany odrębnie, ale łącznie z ludzkością

Dalsze etapy historii zbawienia uściślają miejsce pochodzenia przyszłego Mesjasza:

- w przymierzu z Noem błogosławieństwo przeszło na Sema

„A potem dodał: Niech będzie błogosławiony Pan, Bóg Sema! Niech Kanaan będzie sługą Sema! Niech Bóg da i Jafetowi dużą przestrzeń i niech on zamieszka w namiotach Sema, a Kanaan niech będzie mu sługą. (Rdz 9,26-27)

- w przymierzu z Abrahamem – zacieśniło się do jego potomstwa

„Pan rzekł do Abrama: Wyjdź z twojej ziemi rodzinnej i z domu twego ojca do kraju, który ci ukazę. Uczynię bowiem z ciebie wielki naród, będę ci błogosławił i twoje imię rozślą: staniesz się błogosławieństwem.” (Rdz 12,1-2)

- Jakub, syn Izaaka usłyszał:

„Imię twe jest Jakub, ale odtąd nie będą cię zwać Jakubem, lecz będziesz miał imię Izrael. I tak otrzymał imię Izrael. Po czym Bóg rzekł do niego: Ja jestem Bóg wszechmocny. Bądź płodny i rozmnażaj się. Niechaj powstanie z ciebie naród i wiele narodów, i niechaj królowie zrodzą się z ciebie. Kraj, który dałem Abrahamowi i Izaakowi, daję tobie; i twemu przyszłemu potomstwu dam ten kraj.” (Rdz 35,9b-12)

- on sam zaś umierając stwierdza, że:

„nie zostanie odjęte berło od Judy, ani laska pasterska od jego kolan, aż przyjdzie ten, do którego ono należy i zdobędzie posłuch u narodów” (Rdz 49,10)

Wstępnie zrealizował te słowa Dawid, a w pełni Chrystus.

Dwa teksty z historii Wyjścia bliżej określają przyszłego Zbawiciela:

- Przepowiednia Baalama:

„Wschodzi Gwiazda z Jakuba, a z Izraela podnosi się berło” (Lb 24,17)

- Mojżesz zapowiada przyjście szczególnego proroka:

„Pan, Bóg twój, zbudzi ci proroka spośród twoich braci, podobnego do mnie” (Pwt 18,15)